

Καππ. (Ἀνακ. Μαλακ. Συνασσ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ.) δαχκὺλ' Λέσβ. δαχτὺλ' Καππ. (Μαλακ. Συνασσ. κ.ά.) δαχτὺλ' Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) βαχτύλι Ρόδ. Χάλκ. γαχτύλι Κάλυμν. Κάσ. Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά. λαχτύλι Καππ. λαχτύλ' Καππ. (Ἀνακ. Μαλακ. Συνασσ.) λαχτὺρ Λυκαον. (Σίλ.) ἄκτύλιν Κύπρ. ἄχτύλι Κάμπ. Κάσ. Πληθ. δαχτύλ-λια Κῶς Λέρ. Ρόδ. κ.ά. δαχτύλτζια Κῶς Ρόδ. δαχτύλτζα Ἀστυπ. δαχτύλᾱ Καππ. (Φάρασ. κ.ά.) Πόντ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. δ α κ τ ὺ λ ι ν. Βλ. Πρόδρομ. 1, 51 (ἔκδ. Hesselung - Pernot, 31) «οὐκ εἶδα εἰς τὸ δακτύλιν μου κρικέλιν δακτυλίδιν». Πβ. Μαχαιρ. (ἔκδ. R. Dawkins 1, 22) «ἂν θέλῃς νὰ μολογήσῃς ἕναν μόνον θεὸν καὶ τὸν Μα-χομέτην τὸν Προφήτην καὶ νὰ ψηλώσῃς τὸ δακτύλιν σου, τότε θέλω σε κρατήσῃν διὰ ἀκριβὸν μου φίλον» καὶ Βου-στρών. (ἔκδ. Κ. Σάθα, Μεσν. Βιβλ. 2, 518) «ἐφόρεν ἕναν δακτυλίδιν καὶ ἔσυρα νὰ τὸ ἐβγάλω ἀπὸ τὸ χέριν του καὶ δὲν ἤμπόρεσα καὶ ἔκοψα τὸ δακτύλιν του». Διὰ τοὺς ἔκ Καππ. τύπ. βλ. R. Dawkins, Modern greek in Asia Minor, 595. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ τ ι εἰς τ σῖ βλ. Ἀγ. Τσοπανάκη, Τὸ Σιατιστικὸν ἰδίωμα, Μακεδονικά 2 (1941-52), 75-276.

1) Ὁ δάκτυλος χειρὸς ἢ ποδὸς πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Συνασσ. Φάρασ. κ.ά.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. κ.ά.): Ἐπесе μιὰ πέτρα τσαὶ μοῦ ἴσπασένε τὰ δαχτύλια τοῦ ποδαριοῦ μου Κύθν. Τὰ δαχτύλια μου εἶναι μουνδιασμένα Σῦρ. Ἀ μοῦ ἴκονεν ἐμένα, ἴθελε τότε δέχτουνε μὲ τὸ δαχτύλι οἱ ἀθρῶποι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κου-τούλ'σα καὶ πρᾶγιοῦ μ' τὸ δαχτὺλ' ξέβη καὶ πονῶ ἄσκημα (ἐσκόνταψα καὶ ὁ δάκτυλος τοῦ ποδιοῦ μου ἐβγήκε καὶ πονῶ ἄσκημα) Ἀραβάν. Γούρτον. Τὸν πονοῦν τὰ δαχτύλια τ' Θράκ. Ἡῦρε ἀνθρώπου θέρι μὲ πέντε δαχτύλᾱ Πόντ. Κά-τζεπ' ἴς τὰ λαχτύλε σου ἴπο' πονκάτου, νὰ μὴν τσακώσῃ ὁ τσουφλᾱς (εἰπέ τα συνθηματικά, νὰ μὴν καταλάβῃ ὁ δημό-σιος ὑπάλληλος) Φάρασ. Ἰόψε νὰ βάλῃς τὴν γουφὴν πᾶ' ἴς τὸμ μανδάλιν ἀῖς πόρτας. Ἀμα μῆξῃ τὸ δακτύλιν του ν' ἀνοίξῃ, νὰ τοῦ κρούσῃ κουφὴ (κουφὴ = ἐχιδνα, νὰ τοῦ κρού-σῃ=νὰ τὸν δαγκάσῃ ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Ν' ἀγιάσῃνε τὰ δαχτύλια, πὺ μὲ χτυπήσανε Γ. Ψυχάρ., Τὰ δύο ἀδέρφ., 338 || Φρ. Νὰ τρώς καὶ νὰ γλείφῃς τὰ δαχτύλια σου! (ἐπὶ εὐγεύστου ἐδέσματος) πολλαχ. Δὲ βυζαίνω τὸ δαχτύλι μ'! (δὲν ἔχω τὴν ἀντίληψιν βρέφους, ἀντισμύβνομαι) Προπ. (Ἀρτ.) Ἡ φρ. πολλαχ. Τὸ δαχτύλι τὸν παίζει (ἐπὶ εὐπορίας) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τ'ς βγάξ' τ'ς παράδεις μὲ τὰ δαχτύλια (ἐπὶ φιλαργύρων) Λέσβ. Δὺ δαχτύλια ψωμί (πολὺ ὀλίγον) Νάξ. (Φιλότ.) Ψάλλε, παπᾶ! — Πονῶ τ' ἄκτύλιμ - μου (ἐπὶ τῶν μὴ προθυμοποιουμένων νὰ πράξουν τι) Κύπρ. Νὰ καοῦ δὰ δαχτύλια σου! (ἀρᾶ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίθκεται ἕνα δα-χτὺλ' (σμικρύνεται ὅσον ἕνα δάκτυλον, συστέλλεται ἐξ ἐν-τροπῆς ἢ ἄλλης τινὸς ψυχολογικῆς αἰτίας) Καππ. || Παροιμ. Οὐλα τὰ δαχτύλια δὲν εἶναι νουὺς λογιῶ (ὑπάρχει πάντοτε διά-κρισις ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῶν οἰκείων προσώπων) Λέσβ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Ὅπως δαχτύλι τσ' ἄ' σοῦ κόφουνε, γαῖμα θε' νὰ βγάλῃ (ἢ ἀπώλεια οἰουδήποτε ἐκ τῶν ἡμετέρων εἶναι πάντοτε ὀδυνηρὰ) Ἰος. Πειὸς τρώει μέλι καὶ δὲ γλείφει τὰ δαχτύλια δου; (ἐπὶ τῶν ἀναμειγνυμένων εἰς ὑποθέσεις καὶ καρπούμενων ἐξ αὐτῶν ὀφέλη) Κρήτ. (Πεδιάδ.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Τὰ δαχτ'λίδια κι ἂν πέσ'ν, τὰ δαχτύλι' ἀπουμέν'ν (οἱ ἱκανοί, καὶ ἂν ἀτυχήσουν, δὲν κα-ταστρέφονται) Λέσβ. Ἀποὺ χώνεται πίσ' ἀποὺ τὸ δαχτύλι δου, οὐλὸς φαίνεται (ὁ προσπαθῶν νὰ δικαιολογηθῇ, ἐπὶ ἀδι-καιολογήτου σφάλματος, ἐκθέτει ἑαυτὸν περισσότερον) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἐχεις δυὸ χεροπάλαμα, | ὅπου κεντοῦν τὸ μάλαμα,
δαχτύλια σὰν κοντύλια | γιὰ τοῦ ἔρωτα παιχνίδια
Σκῦρ.

Πιάσανε τὸ κοννόσκοινο χέρια μαλαματένια,
δαχτύλια κοντυλόσυρτα καὶ νύχια φιλντισένια
(κοννόσκοινο = τὸ σχοινίον τῆς αἰώρας)
Μῆλ.

Ἐχεις ἐλιά ἴς τὸ μάγουλο | βαμμένη μὲ τὸ κάρβουνο,
δαχτύλια σὰν ποτήρια, | τοῦ ἔρωτα παιχνίδια
Χίος.

Μὴν τὴν φιλᾶς, ἐντρέπεται, μὴν τὴν τσιμπᾶς, φοβᾶται,
μὴ σφίγγῃς τὰ δαχτύλια της, λιγνά ἴναι καὶ διπλοῦνται
Καππ.

Βγάνει τὰ δαχτυλίδια δου, | πὸ ἴφορε ἴς τὰ δαχτύλια δου,
βγάνει καὶ τ' ἄρματα δου | καὶ δὲ δὰ πονεῖ καρδιά δου
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἀφέδῃ μου παπᾶ, τὰ πέδε σου δαχτύλια,
ἀτζέλοι τὰ ζητήσανε, νὰ κάνουνε κοδύλια
(ἐκ μοιρολ.) Θέρ. (Οἶα).

Μὴ σφίγγῃς τὰ δαχτυλτζια μου, | τῶν σποῦν δὰ δαχτυλίδ-
τζια μου

Ρόδ. 2) Ἐκαστον ἐκ τῶν τμημάτων, εἰς τὰ ὅποια χωρίζεται διὰ σφικτοῦ δεσμάτος τὸ ἐκ τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου χοίρου πα-ρασκευαζόμενον λουκάνικον Ἀνδρ. Σῦρ. κ.ά. 3) Τὸ θαλάσσιον μαλάκιον Σωλὴν ὁ σωληνοειδὴς (Solen vagina) τῆς οἰκογ. τῶν Σωληνιδῶν (Solenidae), ὁ δάκτυλος τῶν Ἀρχαίων Ἡπ. Πάρ. κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. δ α χ τ ὺ λ α ς 3, δ α-χ τ ὺ λ ο 10, σ ω λ ῆ ν α ς. 4) Μονὰς μήκους ἴση πρὸς τὰ 3/4 τῆς ἴντσας Κύπρ. 5) Τὸ πάχος δακτύλου ὡς μονὰς μέ-τρου τῶν βοσκῶν καὶ τῶν γεωργῶν Κύπρ. 6) Εἶδος σταφυ-λῆς Ἰων. (Ἀλάτσατ.)

δαχτυλιά ἢ, δακτυλιά Κύπρ. δαχτυλέα Αἰγίν. Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Ἰμερ κ.ά.) δαχτυλέ Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) δαχτυλιά πολλαχ. βαχτυλιά Κάμπ. δαχτ'λιά πολλαχ. βορ. ἰδίωμ. δαχ'λιά Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. (Δομοκ.) Θράκ. (Σουφλ.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Γραν.) Πληθ. βαχτυλές Κάμπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α χ τ ὺ λ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἀ.

1) Τὸ ἴχνος ἢ τὸ ἀποτύπωμα δακτύλου σύνθηθ.: Ἡ πο-διὰ σου εἶναι ὄλο δαχτυλές. Ἐπιασε τὸ σεντόνι μὲ χέρια λερωμένα καὶ φαίνονται οἱ δαχτυλές της πολλαχ. Εὐτὴ ἔκα-μένε δαχτυλές ἀπάνω ἴς τὸ ροῦχο τοῦ παιδιοῦ Κύθν. Γεμᾶ-τα ἴναι τὰ τζάμια δαχτυλές Κρήτ. (Σφακ.) Οἱ δαχτυλές του ἴν' ἀκόμα ἴπάνω ἴς τὴ μούρη μου, πὺ νὰ σαπθοῦν δὰ δα-χτύλια δου τοῦ κακοθανάτου! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Φαίνεται ἀκόμη ὡς τὴ σήμερον ἡμέραν ἴπάνω ἴς τὴν πέτραν ἢ δαχτυ-λιά τοῦ Διγενῆ Κύπρ. Κάν-νον μὲ τὸ βάχτυλὸτ-τους ἐφτὰ βαχτυλές ἐπάνω ἴς τὸ ψωμί Κάμπ. Ἐπιασε τοῦ πιάτου λι-ρουμένους κι ἄφ'κα δαχ'λιές Θράκ. (Σουφλ.) Πειδὴς δὲν ἤξιρι γράμματα, ἔβαλι τ' δαχτ'λιά τ' Λέσβ. β) Ἡ διὰ τῶν δακτύλων ψαῦσις Ἡπ. (Ἰωάνν.): Τῶβαλι δαχ'λιά ἴπουπίσον. 2) Κρούσις, κτύπημα διὰ τοῦ δακτύλου Μέγαρ. Κρήτ. Πόντ. —Γ. Ξενοπ., Κόσμος, 211 —Λεξ. Μπριγκ.: Παιχνιδίζοντας τοῦ ἴδωσα καὶ μιὰ δαχτυλιά ἴς τὴ μύτη Γ. Ξενοπ., ἐνθ. ἀν. 3) Ἡ ποσότης πράγματος, ὅσην δύναται τις νὰ λάβῃ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου Θεσσ. Θράκ. (Κασταν.) Λέσβ. Μακεδ. Μέγαρ. Πελοπν. (Γαργαλ. Μάν.) Πόντ. Σίφν. —Λεξ. Περὶδ. Μπριγκ.: Μιὰ δαχτυλέα μέλι Μάν. Ἐπαιρνε μιὰ δαχτυλιά βούτυρο Κασταν. Ξεμονάχισε τὸ γλυκὸ καὶ πῆρε δυὸ δαχτυλές Γαργαλ. Πειὸς εἶναι ἴσεινους, πὺ τσ'νῶν μέλ' τσὶ δὲν παῖρῃ μιὰ δαχτ'λιά (τσ'νῶν=κενώ-

νει) Λέσβ. Μιά δαχτυλιά αλοιφή Λεξ. Περίδ. β) 'Η μικρά, ή άσήμαντος ποσότης πράγματος ή οίονει προς τὸ πάχος δακτύλου Ισοδυναμοῦσα Αἴγιν. Πελοπν. (Γαργαλ.): Νό μου τὸ βοτσόνι σου, νὰ σοῦ βάλω καμμιά δαχτυλιά λάδι γιὰ τὴ σαλάτα Γαργαλ. 4) Τὸ διὰ τοῦ δακτύλου δοκιμάζειν τὰς ὀρνιθας, ἐὰν ἔχωσι ῥὸν Θεσσ. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ ἀρχ. οὐσ. β λ ῖ μ α σ ι ς. 5) 'Η διὰ τοῦ δακτύλου αἰσχροῦ ἀφή, τὸ καταδακτυλίζειν Θεσσ. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ ἀρχ. σ ι φ ν ι ᾶ ζ ε ι ν. 6) Εἶδος ὑφάνσεως Λέσβ.

δαχτυλιάζω Πελοπν. (Γορτυν. Δίβρ. Καλάβρυτ.) δαχτ'λιάζον Μακεδ. (Θεσσαλον. Καστορ.) δαχτυλάζω Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Νικόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ ᾱ χ τ υ λ ο.

1) Ψάύω διὰ τοῦ δακτύλου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. ('Αμισ.) 2) Δοκιμάζω διὰ τοῦ δακτύλου τὰς ὀρνιθας, διὰ νὰ διαπιστώσω ἂν ἔχουν ῥὸν Μακεδ. (Θεσσαλον. Καστορ.): Δαχτ'λιάζον τ'ς ὀρν'θις. Συνών. ᾱ β γ ο λ ο γ ῶ, μ α ρ α φ ο υ λ ῶ. 3) 'Απτόμενος πράγματός τινος ἀφίνω ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἀποτυπώματα τῶν δακτύλων μου Πελοπν. (Δίβρ.): Τὸ 'πιασε μὲ τὰ βρωμόχερά του τὸ χαρτί καὶ τὸ δαχτύλιασε. 4) Δοκιμάζω ἔδεσμά τι λαμβάνων διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου μικρὰν ποσότητα Πόντ. (Κερασ. Νικόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Δαχτυλάζω τὸ βούτυρον — τὸ μέλιν — τὸ 'ξύγαλαν.

δαχτυλιάρης ὁ, ἀμάρτ. δαχτ'λιάρης Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ ᾱ χ τ υ λ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾱ ρ η ς.

'Ο καταδακτυλίζων, ὁ βλιμάζων.

δαχτύλιασμα τό, ἀμάρτ. δαχτύλιαγμα Μακεδ. δαχτύλασμαν Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) δαχτυλίασμαν Πόντ. (Σταυρ.) δαχτυλίαγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ ᾱ χ τ υ λ ῖ ᾱ ζ ω.

1) Τὸ καταδακτυλίζειν Μακεδ. Συνών. μ α ρ α φ ο ὑ λ η μ α. 2) Τὸ διὰ τοῦ δακτύλου δοκιμάζειν ἔδεσμά τι Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. κ.ά.)

δαχτυλίδα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) δαχτυλίδα Καππ. λαχτυλίδα Καππ. ('Ανακ. Σίλατ. Φλογ. κ.ά.) λαχτυλίδα Καππ. (Φάρασ.) δαχτυλία Καππ. ('Αξ. Μισθ.) δαχτυλία Καππ. ('Αραβάν.) δαχτ'υλίρα Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ ᾱ χ τ υ λ ῖ δ ι.

1) Δ ᾱ χ τ υ λ ῖ δ ι 1, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν. Γούρτον. Σίλατ. Φάρασ. Φλογ.): Δῶσ' με ἓνα παλιὸ λαχτυλίδα Φλογ. || 'Ἀσμ.

'Εδὰ 'ς τὸ γέρομο χάλασμα κ' ἐδὰ 'ς τὸ δόρτ - ὀρένι ἔπεσεν λαχτυλίδα μου, τὸ πρῶτο μ' ἀρραβῶνα 'Ανακ.

'Ανοίγει κι ἀρραβῶνα του, σταυρὸν καὶ λαχτυλίδα Καππ. 2) Δαχτυλήθρα 1, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. ('Αραβάν.) β) Εἶδος δερματίνης δακτυλήθρας χρησιμοποιουμένης ὑπὸ τῶν ραπτῶν Κρήτ.

δαχτυλιδάκι κοιν. δαχτ'λιδάκ' κοιν. βορ. ἰδιωμ. δαχτυλιδάτθι Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. κ.ά. 'αχτυλιδάτθι Κῶς Μεγίστ. Τῆλ. κ.ά. δαχτυλιάτθι Κῶς Ρόδ. κ.ά. βαχτυλιάτθι Τῆλ. βαχτυλιάτθι Κάρπ. Κάσ. δαχτυλιδάτθι Τσακων. Πληθ. δαχτυλιδάντζα Τσακων.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. δ ᾱ χ τ υ λ ῖ δ ι. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Μικρὸς δακτύλιος κοιν. καὶ Τσακων.: Τὸ δαχτυλιδάκι,

ποῦ φορεῖ τὸ μωρό, τοῦ σφίγγει τὸ δαχτυλάκι. "Ενα δαχτυλιδάκι μὲ διαμαντόπετρα κοιν. Τὸ δαχτυλιδάτθι, π' ἀγοράκα, 'ν ἐχάκα τὰ σύνταχα (τὸ δαχτυλιδάκι, ποῦ ἀγόρασα, τὸ ἔχασα σήμερα τὸ πρῶτ) Τσακων. "Εκι ποῦ κάτσει δαχτυλιδάντζα! (ἐπῶλει κᾶτι δαχτυλιδάκια) αὐτόθ. || "Ἀσμ.

Ψόφος νὰ φάη τ' ἄλοον τζαὶ στρόφος τὸ μουλάρι ν-τζαὶ τὸ δαχτυλιδάτθιν δον 'ς τὸ χ χρουσοφὸν νὰ πάη (στρόφος = ἡ ἀσθένεια εἰλεὸς) Τῆλ.

'Υγειές τθαὶ χαιρετίσματα 'που τὸ σιὸρ Γιαννάτση τσαὶ σοῦ στείλε ὁ-θαίρετισμὸν ἓνα βαχτυλιάτθι αὐτόθι.

Χρονσὸ β - βαχτυλιάτθι μου τσ' ἡ πέτρα σου κουρτέσα, νὰ μῶδρον ν-νὰ σοῦ τά 'λεα τά χ' ἡ καρδιά μου μέσα (κουρτέσα = πολύτιμος) Κάρπ.

'Απὸ καθαρὸ χρυσάφι τὸ δαχτυλιδάκι σου, κόκκινο σὰν τὸ μερτζάνι εἶναι τ' ἀχειλάκι σου

Σ. Μελ., Κόκκιν. πουκάμ.³, 49. 2) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παίζοντες παρακαθήμενοι κύκλῳ περιφέρουν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα κυφίως δακτύλιον, τὸν ὁποῖον ὁ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κύκλου ἱστάμενος συμπαίκτης προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ διὰ νὰ ἀντικατασταθῇ παρ' ἐκείνου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας συλλαμβάνει τὸν δακτύλιον Κύθηρ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Γορτυν. Κυνουρ. Μαντίν. κ.ά.) Σάμ. κ.ά. 3) Τὸ φυτὸν Μελίλωτος ὁ ἰταλικὸς (Melilotus italica) τῆς οἰκογεν. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae), τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἶναι χέδρωψ περιεστραμμένος εἰς σχῆμα δακτυλίου Πελοπν. (Γαργαλ.)

δαχτυλιδᾶς ὁ, Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ.ά.—Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Δημητρ. δαχτ'λιδᾶς Θράκ. ('Αδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ ᾱ χ τ υ λ ῖ δ ι. 'Η λ. καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ.

1) 'Ο κατασκευαστὴς δαχτυλιδίων Θράκ. ('Αδριανούπ.) —Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Δημητρ. 2) 'Ο παράμεσος δακτύλος, ὁ φέρων συνήθως τὸ δαχτυλίδιον Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —Λεξ. Δημητρ. Συνών. χ ρ υ σ ο δ ᾱ χ τ υ λ ῖ δ ᾶ ς.

δαχτυλιδᾶτος ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ ᾱ χ τ υ λ ῖ δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶ τ ο ς. 'Η λ. καὶ εἰς Βλάχ. Πβ. τὸ εἰς Σομ. δ ᾱ κ τ υ λ ῖ δ ᾶ τ ο ς.

'Ο φέρων δακτύλιον, ὁ κεκοσμημένος διὰ δακτυλίου.

δαχτυλιδέλι τό, ἀμάρτ. δαχτ'λιδέλ' Λέσβ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. δ ᾱ χ τ υ λ ῖ δ ι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ λ ι.

Δ ᾱ χ τ υ λ ῖ δ ᾶ κ ι 1, τὸ ὅπ. βλ.

δαχτυλιδένιος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ ᾱ χ τ υ λ ῖ δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ν ι ο ς.

'Ο ἔχων τὸ σχῆμα δακτυλίου Πελοπν. (Γαργαλ.) κ.ά.: "Εχει μὴ κοιλούρα ἀπὸ φελλὸ στρογγυλή, δαχτυλιδένια, καὶ τήνε φορεῖ καὶ κολυμπάει Γαργαλ. β) 'Επὶ ὀσφύος καὶ στόματος, ὁ οἶονει τὴν καμπυλότητα τοῦ δακτυλίου καὶ τὴν μικρὰν αὐτοῦ διάμετρον ἔχων πολλαχ.: Δαχτυλιδένια μέση-δαχτυλιδένιο στόμα πολλαχ. "Ηταν μὴ νέα λεπτὴ, κομφὰ ντυμένη, μὲ πρόσωπο ὀβὰλ καὶ στόμα δαχτυλιδένιο Α. Τραυλαντ., Ν. Ἔστ. 20 (1936), 1345 || "Ἀσμ.

